

การจัดการปกครองในรัฐบาลดิจิทัลในประเทศไทย

Governance in the Digital Government in Thailand

สกล สุขเสริมส่งชัย¹ ชาญชัย จิตรเหล้าอาพร² จิดาภา ธีรศิริกุล³

Skol Suksermsongchai, Chanchai Chitlaoarporn, Jidapa Thirasirikul

บทคัดย่อ (Abstract)

งานวิจัยนี้มุ่งเพื่อศึกษาการจัดการปกครองในรัฐบาลดิจิทัลในประเทศไทยในเชิงความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปกครอง (Governance) กับรัฐบาลดิจิทัล (Digital Government) โดยเป็นการวิจัยคุณภาพด้วยการวิจัยเอกสาร

ผลการศึกษา พบว่า รัฐบาลไทยต่างก็มีความพยายามที่จะนำศักยภาพของเทคโนโลยีมาเป็นฐานในการพัฒนาประเทศ โดยมีนัยสะท้อนผ่านการจัดการปกครองผ่านระบบการให้บริการของภาครัฐในระบบดิจิทัล (Digital Government) แตกต่างจากการปกครองในอดีตที่ประชาชนถูกผลักให้มีบทบาทเป็นผู้ได้ปกครองหรือผู้ตาม (Follower) มากกว่าการเป็นพลเมือง (Citizen) ที่อยู่ในฐานะลูกค้า (Customer) ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า รัฐบาลดิจิทัลนับเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่มีความสัมพันธ์กับการจัดการปกครองของไทยให้ประสบความสำเร็จได้ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในยุคปัจจุบันส่วนหนึ่งเกิดขึ้นในโลกออนไลน์ที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับประชาชนแสดงออกผ่านสื่อสังคมออนไลน์ รวมถึงการใช้สิทธิทางการเมืองในการเข้าถึงข้อมูลและประยุกต์ใช้ข้อมูลในโลกออนไลน์เพื่อขับเคลื่อนกิจกรรมทางการเมืองอยู่ตลอดเวลา

คำสำคัญ (Keywords) : การจัดการปกครอง; รัฐบาลดิจิทัล

Abstract

This research aimed to study the governance of Thai digital Government in the aspect of the relationship between the governance and the digital government. It was the qualitative research by a documentary research method.

The research found that Thai government try to use the potential of technologies to develop country. It showed the governance on the state services in the pattern of the digital government. It was different from the former governments under which citizens were positioned as followers rather than state customers. Thus, the digital government was one of important factors related to the succession of the Thai governance. Because it found that a

Received: 2022-06-30 Revised: 2022-07-06 Accepted: 2022-07-09

¹ ดร. อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม Lecturer Dr., Faculty of Political Science Siam University. E-mail: skol.suk@siam.edu

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยสาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม Assistant Professor Dr. Dean of the Graduate School of Political Science, Siam University. E-mail: chanchaich1@hotmail.com

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณบดีคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม Assistant Professor Dr. Dean of the Faculty of Political Science, Siam University. E-mail: jidapa_thira@hotmail.com

part of political change brought about the online society that showed the relationship between the government and the citizen on the social media. In addition, the people always used the information technology to do political activities.

Keywords: Governance; Digital Government

บทนำ (Introduction)

การจัดการปกครอง (Governance) ถือเป็นแนวคิดที่ใช้ในการอธิบายรัฐที่ต่างจากหลักการปกครอง (Government) เหมือนในอดีต โดยงานวิจัยนี้ในบทความนี้พยายามชี้ให้เห็นว่า มิติการบริหารจัดการภาครัฐกำลังก้าวเข้าสู่ขอบข่ายเดียวกันกับกระแสนโยบายการจัดการปกครองซึ่งเป็นอีกกระบวนการหนึ่งในปัจจุบัน ความเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีตลอดระยะเวลาในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา ได้ส่งอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่กระทบต่อการปรับตัวของระบบการเมืองจนอาจกล่าวได้ว่า แนวคิดและทฤษฎีทางการเมืองจากอดีตอาจไม่เพียงพอต่อการสร้างคำอธิบายปรากฏการณ์ทางการเมืองในปัจจุบัน กระทั่งกล่าวได้ว่าการปกครองได้แปรเปลี่ยนเป็นการจัดการปกครองผ่านโครงข่ายดิจิทัลที่อยู่รายรอบทุกตัวแสดงทางการเมือง (political actors) ทั้งในภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

รัฐบาลดิจิทัล (Digital Government) จึงอาจไม่ใช่คำที่มีความหมายใหม่สักต่อทุกตัวแสดงทางการเมืองข้างต้น (OECD, 2014) ดังพบว่า รัฐบาลในช่วงกระแสโลกาภิวัตน์ได้มีการปรับตัวต่อการรองรับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเพื่อปรับใช้ในการจัดการปกครองมาโดยตลอด อาทิ กรณีการนำเสนอแผนพัฒนา รัฐบาลดิจิทัลของประเทศไทย พ.ศ. 2563–2565 ซึ่งภาครัฐเล็งเห็นความจำเป็นที่จะต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการให้หน่วยงานภาครัฐ ซึ่งรวมทั้งการให้บริการและกระบวนการทำงานให้อยู่ในรูปแบบดิจิทัล (Digital Transformation) เพื่อรองรับกับพฤติกรรมและสถานการณ์ในความต้องการรับบริการผ่านช่องทางออนไลน์ (online) ของประชาชน และภาคธุรกิจมากยิ่งขึ้น รัฐบาลจึงได้มีการตราพระราชบัญญัติการบริการงานและการให้บริการภาครัฐผ่านช่องทางดิจิทัล พ.ศ. 2562 พร้อมทั้งให้มีการจัดทำแผนพัฒนา รัฐบาลดิจิทัลของประเทศไทยเพื่อรองรับการดำเนินการปรับเปลี่ยนกระบวนการให้บริการและการทำงานของภาครัฐให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ แผนการปฏิรูปประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม โดยวัตถุประสงค์ในการจัดทำแผนดังกล่าวของสำนักงานพัฒนา รัฐบาลดิจิทัล (สำนักงานผู้บริหารเทคโนโลยีสารสนเทศระดับสูง อว. 2565) ประกอบด้วย ประการแรก การมุ่งบูรณาการการดำเนินงานร่วมกันระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน ประการที่สอง การกำหนดกรอบการขับเคลื่อนกิจกรรม/โครงการที่ชัดเจนมุ่งสู่จุดหมายเดียวกัน ประการที่สาม การกำหนดกรอบการขับเคลื่อนการบูรณาการ รัฐบาลดิจิทัลที่สำคัญ สำหรับกำหนดประเด็นแผนบูรณาการประจำปีงบประมาณ ประการที่สี่ การกำหนดหน่วยงานหลักและหน่วยงานรองในการขับเคลื่อนประเด็นที่เกี่ยวข้อง พร้อมกรอบงบประมาณในการดำเนินงาน ประการที่ห้า การกำหนดกรอบแนวทางให้หน่วยงานภาครัฐจัดทำแผนการดำเนินงานที่สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการบริการงานและการให้บริการภาครัฐผ่านระบบดิจิทัล พ.ศ. 2562

จากข้างต้นย่อมสะท้อนให้เห็นว่า รัฐบาลในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ได้พัฒนารูปแบบการจัดการปกครองของรัฐในรูปแบบรัฐบาลดิจิทัลทั้งในเชิงโครงสร้างและแนวทางการปฏิบัติอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้แผน

ยุทธศาสตร์และแผนการพัฒนาระดับชาติบรรลุผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรมในท้ายสุด ทั้งนี้ บทความนี้มุ่งอธิบายและทำความเข้าใจถึงการจัดการปกครองในรัฐบาลดิจิทัลในประเทศไทยในเชิงความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปกครอง (Governance) กับรัฐบาลดิจิทัล (Digital Government) ซึ่งจะช่วยสร้างความเข้าใจถึงการปรับตัวของประเทศไทยใน 3 ทศวรรษที่ผ่านมา และคาดการณ์ถึงแนวโน้มการพัฒนาในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

เพื่อศึกษาการจัดการปกครองในรัฐบาลดิจิทัลในประเทศไทยในเชิงความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปกครอง (Governance) กับรัฐบาลดิจิทัล (Digital Government)

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

รูปแบบของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ผ่านการสืบค้นข้อมูลจากงานวิจัย บทความวิชาการ เอกสาร หนังสือ ตำรา ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นในการศึกษา โดยมีระยะเวลาในการศึกษาในช่วง กุมภาพันธ์ - มิถุนายน พ.ศ.2565

1. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ได้กำหนดแนวทางกรอบในการศึกษารัฐบาลในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ได้พัฒนารูปแบบการจัดการปกครองของรัฐในรูปแบบรัฐบาลดิจิทัลทั้งในเชิงโครงสร้างและแนวทางการปฏิบัติ โดยมุ่งอธิบายและทำความเข้าใจถึงการจัดการปกครองในรัฐบาลดิจิทัลในประเทศไทยในเชิงความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการปกครอง (Governance) กับรัฐบาลดิจิทัล (Digital Government)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยการจัดการปกครองในรัฐบาลดิจิทัลในประเทศไทย ได้ใช้เครื่องมือสำหรับในการวิจัยจากการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เน้นการรวบรวมข้อมูลจากงานวิจัย บทความวิชาการ เอกสาร หนังสือ ตำรา ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นในการศึกษาการจัดการปกครอง และรัฐบาลดิจิทัล

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยการจัดการปกครองในรัฐบาลดิจิทัลในประเทศไทย ดำเนินการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยใช้เหตุผลตามหลักตรรกะ (Logical Reasoning) เพื่อวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อสร้างข้อสรุปทั่วไปจากการวิจัย (Generalization)

ผลการวิจัย (Research Results)

จากผลการศึกษา พบว่า การจัดการปกครอง (Governance) มีความสัมพันธ์กับรัฐบาลดิจิทัล (Digital Government) ในประเทศไทยมาตั้งแต่กระแสโลกาภิวัตน์เข้าสู่สังคมไทยมาตั้งแต่สมัยรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร โดยมีการผลักดันให้มีการปฏิรูประบบราชการในปี พ.ศ.2545 ซึ่งผลของการปฏิรูประบบราชการดังกล่าวได้มีการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ให้ทันสมัยกับสถานการณ์ปัจจุบัน และสอดคล้องกับงานที่มากขึ้น โดยเปลี่ยนชื่อกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เป็นกระทรวงเทคโนโลยี

สารสนเทศและการสื่อสาร ขึ้นเมื่อวันที่ 3 ตุลาคม พ.ศ. 2545 ซึ่งมีบทบาทที่ชัดเจนในด้านเทคโนโลยี จนนำไปสู่การนำระบบคอมพิวเตอร์มาปรับใช้ในหลายหน่วยงานของภาครัฐเพื่อให้เกิดการให้บริการที่สะดวก รวดเร็ว มีประสิทธิภาพมากขึ้น กระทั่งต่อมาได้มีการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ในสมัยรัฐบาล พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา เมื่อวันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2559 โดยจัดตั้งกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการวางแผน ส่งเสริม และพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล

ทั้งนี้ สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล (องค์การมหาชน) (2565: ข) ซึ่งเป็นหนึ่งในหน่วยงานของ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ได้สะท้อนให้เห็นว่า ทางกระทรวงได้พยายามดำเนินการปรับเปลี่ยน การทำงานของหน่วยงานภาครัฐสู่การทำงานในยุคดิจิทัล (Government Digital Transformation) โดย ยกระดับภาครัฐไทยสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัลที่มีการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน (Government Integration) มีการทำงานแบบอัจฉริยะ (Smart Operation) ให้บริการโดยมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง (Citizen-centric Services) และขับเคลื่อนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้อย่างแท้จริง (Driven Transformation) โดยมีหลักการ ดังนี้

ประการแรก การมีโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัล เช่น ระบบการยืนยันตัวตน (ID) ข้อมูล (Data) และ การใช้จ่ายเงิน (Payment) ที่มั่นคง ปลอดภัย และน่าเชื่อถือ

ประการที่สอง บุคลากรภาครัฐต้องมีทัศนคติ (Mindset) ที่เปิดกว้าง รับฟัง (Openness) มองผู้ใช้ เป็นศูนย์กลาง (User-Centric) สร้าง Digital Services ที่ตรงความต้องการ ง่ายต่อการใช้งาน (Simplicity) และสร้างการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน รวมถึง การมี Digital Mindset ที่จะขับเคลื่อนให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ในโลกยุคดิจิทัลได้อย่างเป็นรูปธรรม

ประการที่สาม ความสามารถในการปรับตัว รับมือ และตอบสนองอย่างรวดเร็วต่อ Disruptive Technology

ประการที่สี่ การสร้างให้เกิด Ecosystem และมี Partner ที่เข้มแข็งในการร่วมขับเคลื่อนสู่การ เปลี่ยนผ่าน

ประการที่ห้า การยกระดับทักษะด้านดิจิทัลของบุคลากรภาครัฐ (People) เพื่อให้สามารถ ปรับเปลี่ยนกระบวนการคิด/การทำงาน (Process) และนำเทคโนโลยีมาใช้อย่างเหมาะสม (Technology) เพื่อให้เกิดการบูรณาการการทำงานข้ามหน่วยงาน ส่งมอบบริการที่สะดวก รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และความ โปร่งใส

จากข้างต้น ย่อมสรุปได้ว่า ประเทศไทยกำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านจากยุครัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์สู่ รัฐบาลดิจิทัล ดังพบว่า หลายหน่วยงานภาครัฐได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงานจากเดิมที่เน้นการทำงานผ่าน ระบบเอกสารที่เป็นสำเนาถาวร (Hard Copy) เป็นเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ (E-Document) ซึ่งอยู่ในรูปแบบ เอกสารแบบสำเนาชั่วคราว (Soft copy) ในระบบอินเทอร์เน็ตมากขึ้น โดยมีการปรับแก้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ขณะเดียวกันรัฐบาลในแต่ละสมัยต่างพยายาม ปรับลดบทบาทการทำงานของภาครัฐซึ่งเป็น หน่วยงานภายใต้การควบคุมและกำกับของรัฐบาลให้มีบทบาทเป็นหน่วยงานที่กระจายอำนาจให้องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นได้ดำเนินการเองในหลายเรื่อง เพื่อให้บริการแก่ประชาชนในฐานะพลเมืองของรัฐ ภายใต้ หลักการที่เน้นคนในท้องถิ่นจะดำเนินการเรียนรู้ แก้ไขปัญหา และพัฒนาท้องถิ่น โดยมีภาครัฐเป็นผู้ให้การ

สนับสนุน ขณะเดียวกันก็ยึดโยงการกระจายงานของส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้าไปมีบทบาทเป็นผู้กำกับแทนผ่านระบบการประมูลและจ้างเหมา เป็นต้น ซึ่งถือว่าการจัดการปกครองสาธารณะแนวใหม่ (New Public Governance: NPG) โดยปรับบทบาทให้ตัวแสดงทั้งในกระบวนการนโยบายปรับเปลี่ยนบทบาททางการเมืองในการประสานประโยชน์ร่วมกันผ่านการมีส่วนร่วมในกิจการสาธารณะ บนรากฐานการประสานสร้างความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) และตัวแสดงอื่นๆ ในสังคม ให้แต่ละฝ่ายนำทรัพยากรออกมาใช้เพื่อให้บรรลุเป้าประสงค์ของส่วนรวม และการจัดการความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นจากกระบวนการร่วมกันทำระหว่างเครือข่ายต่างๆ ในปริณทลทางสังคมการเมืองที่ไร้ขอบเขต กระทั่งกล่าวได้ว่า “รัฐนั้นเล็กลง แต่สังคมกลับใหญ่ขึ้น (Smaller Government, Bigger Society)” โดยรัฐจะทำหน้าที่เป็นผู้ประสานและผลักดันให้ทุกภาคส่วนเข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการนโยบาย ประชาชนจึงมีสถานะเป็นพลเมือง (Citizenship) ที่ตระหนักสำนึกและมีบทบาทในกระบวนการทางการเมืองไปพร้อมกับกลไกรัฐ สังคมจึงเป็นแบบพหุสังคม (Plural Society) ซึ่งทุกภาคส่วนทางสังคมจะเข้ามามีบทบาทร่วมกันนั่นเอง (สุพจน์ตรศักดิ์ หนูขาว, 2558: 34-71 และ ไททัศน์ มาลา, 2561: 179-194)

อย่างไรก็ตาม ผลสำเร็จในการจัดการปกครองดังกล่าวนี้ เกิดขึ้นได้จากการที่รัฐบาลทุกสมัยมีการปรับตัวอย่างรวดเร็วต่อการเปลี่ยนแปลงที่ฉับไวของเทคโนโลยีการสื่อสาร โดยเฉพาะระบบอินเทอร์เน็ตที่มีการพัฒนามาโดยตลอด ซึ่งทุกรัฐบาลต่างก็มีความพยายามที่จะนำศักยภาพของเทคโนโลยีมาเป็นฐานในการพัฒนาประเทศ โดยมีนัยที่สอดคล้องกับการจัดการปกครองผ่านระบบการให้บริการของภาครัฐแทนการปกครองในอดีตที่มองประชาชนเป็นผู้ได้ปกครองมากกว่าลูกค้ำ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า รัฐบาลดิจิทัลนับเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับการจัดการปกครองของไทยให้ประสบความสำเร็จได้

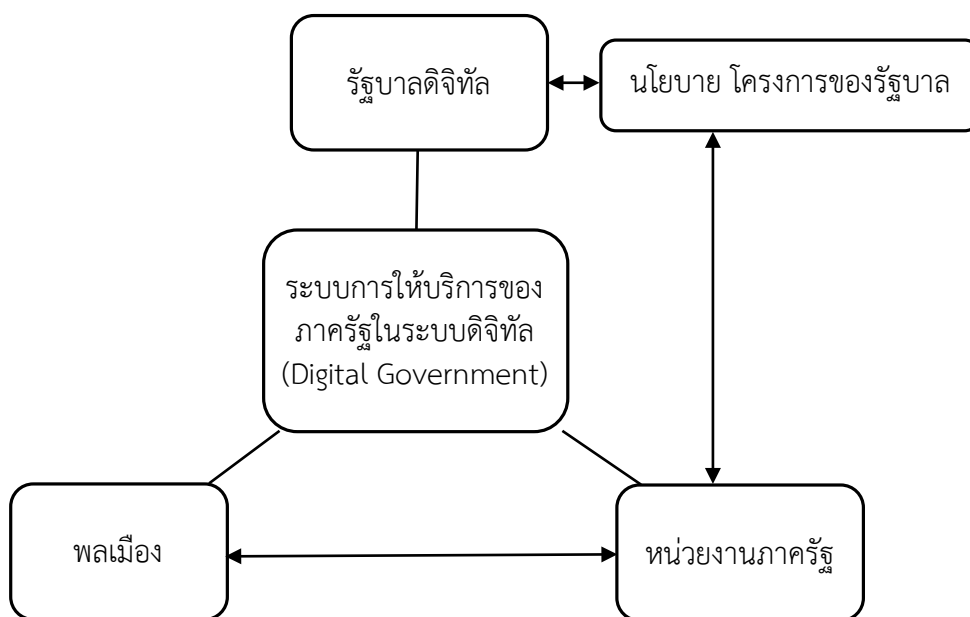
อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

รัฐบาลไทยมีความเป็นรัฐบาลดิจิทัลผ่านระบบราชการที่มีการปรับตัวมาตลอดระยะเวลา 3 ทศวรรษ โดยทั้งรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งและรัฐประหารต่างตระหนักและให้ความสำคัญกับการปฏิรูประบบราชการมาโดยตลอด โดยเฉพาะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความเป็นรัฐบาลดิจิทัล ซึ่งทำให้ด้านหนึ่งเป็นที่ประจักษ์ว่า รัฐมีการปรับตัวเล็กลง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุพจน์ตรศักดิ์ หนูขาว (2558: 34-71) และ ไททัศน์ มาลา (2561: 179-194) ที่ “รัฐนั้นเล็กลง แต่สังคมกลับใหญ่ขึ้น (Smaller Government, Bigger Society)” (Gartner, 2000) โดยรัฐจะทำหน้าที่เป็นผู้ประสานและผลักดันให้ทุกภาคส่วนเข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการนโยบาย ประชาชนจึงมีสถานะเป็นพลเมือง (Citizenship) ที่ตระหนักสำนึกและมีบทบาทในกระบวนการทางการเมืองไปพร้อมกับกลไกรัฐ สังคมจึงเป็นแบบพหุสังคม (Plural Society) ซึ่งทุกภาคส่วนทางสังคมจะเข้ามามีบทบาทร่วมกันนั่นเอง (Rhodes, 1997)

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย (Research Knowledge)

สรุปผลการวิจัยบ่งชี้ให้เห็นว่า รัฐบาลในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ได้พัฒนารูปแบบการจัดการปกครองของรัฐในรูปแบบรัฐบาลดิจิทัลทั้งในเชิงโครงสร้างและแนวทางการปฏิบัติอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้แผนยุทธศาสตร์และแผนการพัฒนาระดับชาติบรรลุผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรมในท้ายสุด ผลสำเร็จในการจัดการ

ปกครองดังกล่าวนั้น เกิดขึ้นได้จากการที่รัฐบาลทุกสมัยมีการปรับตัวอย่างรวดเร็วต่อการเปลี่ยนแปลงที่ฉับไวของเทคโนโลยีการสื่อสาร โดยเฉพาะระบบอินเทอร์เน็ตที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งทุกรัฐบาลต่างก็มีความพยายามที่จะนำศักยภาพของเทคโนโลยีมาเป็นฐานในการพัฒนาประเทศ โดยมีนัยที่สอดคล้องกับการจัดการปกครองผ่านระบบการให้บริการของภาครัฐในระบบดิจิทัล (Digital Government) แทนการปกครอง ในอดีตที่ประชาชนถูกผลักให้มีบทบาทเป็นผู้ได้ปกครองหรือผู้ตาม (Follower) มากกว่าการเป็นพลเมือง (Citizen) ที่อยู่ในฐานะลูกค้า (Customer) ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า รัฐบาลดิจิทัลนับเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับการจัดการปกครองของไทยให้ประสบความสำเร็จได้

ภาพแสดง รัฐบาลดิจิทัลที่มีความสัมพันธ์กับการจัดการปกครองของไทย

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

ควรมีการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อการจัดการปกครองของรัฐบาลดิจิทัลให้เกิดความเหมาะสมอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีที่รวดเร็วตลอดเวลา การปรับปรุงกฎหมายให้เหมาะสมจะช่วยให้รัฐบาลยังคงสามารถรักษาเสถียรภาพและความมั่นคงของรัฐไว้ได้

2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษานี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพที่เน้นการศึกษาเอกสารเท่านั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึก และการวิจัยเชิงปริมาณในประเด็นที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เช่น ทักษะคติของประชาชนต่อการเปลี่ยนผ่านทางเทคโนโลยี การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระบบรัฐบาลดิจิทัล การพัฒนาระบบดิจิทัลที่เอื้ออำนวยต่อการมีส่วนร่วมทางการเมือง ข้อจำกัดของรัฐบาลดิจิทัลกับความมั่นคงหรือเสถียรภาพของรัฐบาล เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- ไททัศน์ มาลา. (2561). “การจัดการปกครองสาธารณะแนวใหม่ (New Public Governance: NPG): แนวคิดและการประยุกต์ใช้ในการจัดการปกครองท้องถิ่น”. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์). 8 (1): 179-194.
- สำนักงานผู้บริหารเทคโนโลยีสารสนเทศระดับสูง อว. (2565). “ระบบสนับสนุนการบริหารงานของสำนักงานผู้บริหารเทคโนโลยีสารสนเทศระดับสูง อว. (CIO)”. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://cio.mhesi.go.th/node/3136>. สืบค้นเมื่อ 15 มิถุนายน 2565.
- สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล (องค์การมหาชน). (2565). “รัฐบาลดิจิทัลคืออะไร ??”. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <https://www.dga.or.th/>. สืบค้นเมื่อ 15 มิถุนายน 2565.
- สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล (องค์การมหาชน). (2565). “ขับเคลื่อนอนาคตภายใต้บทบาทใหม่ที่สำคัญ DGA เปลี่ยนผ่านภาครัฐสู่ยุคดิจิทัล”. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <https://www.dga.or.th/>. สืบค้นเมื่อ 15 มิถุนายน 2565.
- สุพจน์ตรศักดิ์ หนูขาว. (2558). “การบริหารปกครองสิ่งแวดล้อม: ความหมาย ระดับ และรูปแบบกลไกการบริหารปกครอง”. วารสารด้านการบริหารรัฐกิจและการเมือง. 4 (1):34-71.
- Gartner, G. (2000). Key issues in E-Government strategy and management. Research Notes.
- OECD (2014). Recommendation of the Council on digital government strategies. [Online]. Retrieved from: <https://www.oecd.org/gov/digital-government/Recommendation-digital-government-strategies.pdf>.
- Rhodes, R. A. W. (1997). Understanding governance: Policy networks, governance, reflexivity and accountability. Buckingham: Open University Press.

